

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/55/2022
Identifikačné číslo spisu:	5117230193
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5117230193.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Andrey Sedláčkovej, v spore žalobcu: Ing. Janka Dobrocká, MBA, so sídlom Rádayho 8, 984 01 Lučenec, správca konkurznej podstaty úpadcu: PROFIL RAKOVO, spol. s r. o., so sídlom Rakovo 137, 038 42 Rakovo, IČO: 31 617 883, zastúpeného právnym zástupcom DEDÁK & Partners, s. r. o., so sídlom Suché mýto 1, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 50 735 764, proti žalovanému: Stredoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 2927/8, 010 47 Žilina, IČO: 36 442 151, zastúpenému právnym zástupcom CONSULTA s.r.o., so sídlom Šafárikovo námestie 4, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 31 318 495, o zaplatenie 7 499 340,- eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/184/2021-1272 z 18. mája 2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 38Cb/209/2017-1088 z 12. mája 2021 v spojení s opravným uznesením č. k. 38Cb/209/2017-1179 zo 7. septembra 2021 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) podľa výroku I. konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 0,25 % ročne zo sumy vo výške 7 499 340,- eur od 25. marca 2019 do zaplatenia zastavil. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu o zaplatenie sumy vo výške 7 499 340,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy vo výške 7 499 340,- eur od 25. marca 2019 do zaplatenia zamietol a podľa výroku III. o trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 13Cob/184/2021-1272 z 18. mája 2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), na základe odvolania žalobcu potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 38Cb/209/2017-1088 z 12. mája 2021 v spojení s opravným uznesením č. k. 38Cb/209/2017-1179 zo 7. septembra 2021 v napadnutých výrokoch II. a III. Súčasne priznal

žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Odvolací súd predtým ako pristúpil k posúdeniu odvolacích dôvodov žalobcu považoval za potrebné poukázať na žalobcom vymedzený skutok, ktorým žalobca uplatnil svoj žalobný nárok ako nárok na náhradu škody. Žalobca uviedol, že žalovaný porušil zákonnú povinnosť, a to § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 309/2009 Z. z.“) v znení platnom a účinnom do 30. júna 2011 (toho času ide o § 5 ods. 7 zákona č. 309/2009 Z. z.), pokiaľ nevydal žalobcovi doklad - protokol o úspešnom vykonaní funkčných skúšok jednotlivých fotovoltaiických elektrární žalobcu, a tým zmaril vydanie cenového rozhodnutia od Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „ÚRSO“), zmaril vykonávanie podnikateľskej činnosti žalobcu v oblasti dodávky elektriny do distribučnej siete žalovaného a súčasne boli zmarené žalobcom vynaložené finančné investície na stavbu fotovoltaiickej elektrárne, čím spôsobil žalobcovi škodu. Žalobca nárok na náhradu škody vykvalifikoval a odvodzoval od porušenia zákonnej povinnosti žalovaným. Žalobca si uplatnil náhradu škody vo výške 7 499 340,- eur, ktorá pozostávala z ušlého zisku vo výške 900 000,- eur, ktorý by žalobca dosiahol v období od 07/2011 do 06/2017, z nenávratného finančného príspevku od Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky vo výške 2 199 780,- eur a z investičných nákladov na výstavu fotovoltaiickej elektrárne (ďalej len „FVE“) vo výške 4 399 560,- eur.

4. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že súd prvej inštancie vecne správne postupoval, ak dôkaznú povinnosť sporových strán, následne vykonávané dokazovanie, výsledky z neho získané a právne posúdené zhodnocoval k tomu, či žalovaný porušil zákonnú povinnosť ako primárny základný predpoklad uplatnenej škody žalobcom. Krajský súd zvýraznil, že pokiaľ nie je v súdnom spore preukázaný tento základný predpoklad, v danej veci žalobcom tvrdené porušenie zákonnej povinnosti žalovaným, tak z titulu hospodárnosti sporového konania niet zákonného priestoru k tomu, aby bolo pristúpené k zhodnocovaniu, posudzovaniu ďalších právnych predpokladov uplatnenej škody, ktorými sú príčinná súvislosť medzi porušením zákonnej povinnosti a vznikom škody a vznik škody. Krajský súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, ktorý konštatoval, že „ak žalobca odvodzoval svoj nárok na náhradu škody od tvrdeného porušenia zákonnej povinnosti žalovaným, vyplývajúcej z ustanovení zákona č. 309/2009 Z. z., tak nešlo o škodu uplatnenú zo záväzkového vzťahu, ktorý by spadal pod hmotné právo - Obchodný zákonník, ani o škodu, ktorá by bola spôsobená porušením povinností upravených Obchodným zákonníkom ako hmotným právom (§ 757 Obchodného zákonníka). Ak išlo o tvrdenia žalobcu o porušení povinností podľa iného právneho predpisu, a to zákona č. 309/2009 Z. z., tak na uplatnenú škodu bolo nevyhnutné aplikovať § 420 Občianskeho zákonníka.“

5. Krajský súd k odvolacím dôvodom žalobcu uviedol, že ich vyhodnocoval primárne za aplikácie § 387 ods. 2 C. s. p. Avšak k naplneniu § 387 ods. 3 druhá veta C. s. p. v bodoch 59. až 75. odôvodnenia svojho rozsudku uviedol k podstatným odvolacím dôvodom svoje zhodnotenia.

6. Krajský súd v zhode so záverom okresného súdu k § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z. uviedol, že žalobca mal dôkaznú povinnosť preukázať zákonný predpoklad, že jeho zariadenie ako výrobcu elektriny spĺňalo technické podmienky na pripojenie do sústavy, že bola úspešne vykonaná funkčná skúška zariadenia na výrobu elektrickej energie a i napriek uvedenému žalovaný žalobcovi nevydal doklad o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky. Práve odborná otázka, či zariadenie žalobcu - úpadcu ako výrobcu elektriny spĺňalo technické podmienky na pripojenie do sústavy, bola riešená aj v administratívnom konaní, ktoré predchádzalo tomuto súdному konaniu a na ktoré závery a výsledky namieste poukázal okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku. Aj v administratívnom konaní pred ÚRSO bolo konštatované, že zákonný predpoklad splnenia technických podmienok na pripojenie zariadenia do distribučnej sústavy nebol žalobcom preukázaný, a tým ani v administratívnom konaní konštatovaný ako splnený. Rovnako odvolacím súdom, ako aj okresným súdom bolo z pripojeného administratívneho spisu zistené, že predmetom správneho konania pred ÚRSO, Regulačná rada ako odvolací orgán, bolo posudzovanie po technickej stránke, či zariadenie výrobcu - úpadcu bolo funkčné, či bolo schopné vyrábať a následne aj dodávať elektrinu do distribučnej sústavy. Krajský súd poukázal aj na Rozhodnutie ÚRSO - Regulačná rada Číslo: 02/38668/16/RR zo dňa 5. apríla 2016, ktorým bolo

odvolanie regulovaného subjektu - úpadcu PROFIL RAKOVO, spol. s r.o., IČO: 31 617 883, proti rozhodnutiu ÚRSO č. 0036/2015/E-ZK zo dňa 19. októbra 2015, zamietnuté a potvrdené toto rozhodnutie ÚRSO. V odôvodnení tohto rozhodnutia sa konštatuje záver prvostupňového orgánu, že funkčná skúška nebola vykonaná v súlade s ust. § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z., odkazuje sa na Znalecký posudok číslo: 74/2012 so záverom prvostupňového orgánu, že úpadca - PROFIL RAKOVO, spol. s r.o., neodstránil nedostatky cenového návrhu.

7. Krajský súd k odvolacím dôvodom žalobcu a v súhrnnosti k vykonaným dôkazom pred okresným súdom v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že ak žalobca pri uplatnenom nároku na náhradu škody nepreukázal zákonný predpoklad, a to splnenie technických podmienok na pripojenie zariadenia do distribučnej sústavy, s preukázaním vykonania úspešnej funkčnej skúšky tohto zariadenia, tak následne ani nemohlo dôjsť zo strany žalovaného k porušeniu zákonnej povinnosti v zmysle § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z., a to k povinnosti vydať výrobcovi elektriny doklad o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky ako doklad potrebný aj k začatému cenovému konaniu v administratívnom konaní pred správnym orgánom ÚRSO. Pokiaľ žalobca nepreukázal porušenie povinnosti žalovaným, tak následne nebol dôvod, aby okresný súd vykonával dokazovanie k ostatným predpokladom uplatnenej škody žalobcom.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Žiadal, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil vadou podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

9. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. žalobca odôvodňoval tým, že hodnotenie dôkazov zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu bolo svojvoľné, najmä pokiaľ ide o hodnotenie svedeckej výpovede Ing. V. a hodnotenie Znaleckého posudku č. 74/2012. Vo vzťahu k hodnoteniu svedeckej výpovede uviedol, že napriek tomu, že Ing. V. nebol do konania prizvaný ako svedok - odborník, len ako svedok - fotograf, súd prihliadal na všetky jeho vyjadrenia s tým, že sa vie relevantne vyjadriť k uvedenému. Podľa názoru žalobcu sa odvolací súd s touto námietkou vysporiadal v bode 65. odôvodnenia absolútne arbitrárne a v rozpore s platným právom. Podstatou žalobcovej námietky nebolo, že žalovaný a súd prvej inštancie kladli svedkovi otázky, ale to, aký druh otázok mu bol kladený a čo následne z jeho výpovede prevzal súd do svojho rozhodnutia. Svojvôľu súdu prvej inštancie pri hodnotení svedeckej výpovede Ing. V. sa prejavila v tom, že súd prevzal z výpovede svedka aj jeho hodnotiace odborné závery a tvrdenia, t. j. skutočnosti vybočujúce z rámca zistení, ktoré možno urobiť z výpovede svedka. Postupom, kedy súd vzal do úvahy aj tvrdenia, ktoré Ing. V. pri svojej výpovedi uviedol, okrem tých týkajúcich sa vyhotovenia fotografií, postupoval v rozpore so zásadami kontradiktórnosti konania a v rozpore s právom žalobcu na spravodlivý proces. Žalobca odvolaciu súdu ďalej vyčítal, že nevysvetlil, ako sa mal žalobca a jeho právny zástupca pripraviť na výsluch svedka, o ktorom nevedel, že prebehne, nevedel, čoho sa bude týkať a najmä sa nevedel pripraviť nato, že keď súd na danom pojednávaní zistí, že svedok má aj odborné vedomosti (o ktorých žalobca nemal mať odkiaľ vedomosť), budú predmetom výsluchu aj tieto odborné názory, ktoré súd následne prevezme do odôvodnenia svojho rozhodnutia. Podľa presvedčenia žalobcu Znalecký posudok č. 74/2012 nebol po formálnej a obsahovej stránke vyhotovený v súlade s požiadavkami zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch (ďalej len „Zákon o znalcoch“). Žalobca za účelom preukázania (formálnych) nezrovnalostí tohto posudku (teda jeho zmätočnosti) a jeho nepreskúmateľnosti oslovil iného znalca, a to Ing. C. PhD. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie stanovisko znalca Ing. C., PhD. interpretoval nesprávne a na základe nesprávnej interpretácie na tento dôkaz neprihliadal. Odvolací súd odpoveď na žalobcom namietané nezrovnalosti neposkytol. Rovnako sa odvolací súd nezaoberal ani namietanou nepreskúmateľnosťou Znaleckého posudku č. 74/2012.

10. Namietanú vadu zmätočnosti videl žalobca ďalej v tom, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa ústavné ani zákonné požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 C. s. p.) a podľa jeho názoru sa jedná o nepreskúmateľné, a teda arbitrárne rozhodnutie. Podľa tvrdenia žalobcu odvolací súd neposkytol

odpoveď na otázku: Čo znamená, že zariadenie výrobcu elektriny spĺňa technické podmienky na pripojenie do sústavy a že bola úspešne vykonaná funkčná skúška zariadenia na výrobu elektrickej energie. K tomu ďalej žalobca uviedol, že odvolací súd opätovne prebral len tvrdenie o tom, že ak sa na základe podkladov (pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé akých podkladov) uvažovalo o určitom počte fotovoltaických panelov (pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, o aký konkrétny počet sa má jednať), ktoré, ak tam nemali byť všetky nainštalované, resp. žalobca bez akýchkoľvek pochybností spoľahlivo nepreukázal, že na zariadení boli nainštalované všetky fotovoltaické panely, tak logicky ani nemohli byť potom overené výsledky funkčných skúšok (pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé odkiaľ vyplýva táto premisa, teda z akého ustanovenia zákona alebo prevádzkového poriadku žalovaného). Odvolací súd nezodpovedal ani otázku: Ako bolo odskúšané prírodové vedenie, keď sa podľa tvrdení žalovaného a súdu nemal na zariadeniach žalobcu nachádzať žiaden zdroj produkujúci elektrickú energiu, ktorá by týmto prírodovým vedením prešla. Ďalej dovolateľ odvolaciemu súdu vyčítal, že sa nevysporiadal s dopadom nezákonného postupu žalovaného na žalobcu, kedy žalovaný podmienky a spôsob vykonania funkčnej skúšky nestanovil explicitne vo svojom prevádzkovom poriadku. Ďalej dovolateľ argumentoval, že nie je zrejmé, aké konkrétne ustanovenie zákona č. 309/2009 Z. z. súd použil pri konštatovaní záveru, že kontroly vykonané podľa jednotlivých bodov protokolu sú len čiastkové, vykonávané priamo na mieste a samé o sebe negarantujú trvalú prevádzku výrobného zariadenia v súčinnosti s distribučnou sústavou. Pre komplexnú kontrolu splnenia technických podmienok, pre úspešné vykonanie funkčnej skúšky je preto potrebné vykonať nielen všetky činnosti (kontroly) uvedené v protokole, ale je nutné vykonať aj celkovú analýzu zariadenia výrobcu ako celku, teda či spĺňa ako celok technické podmienky na pripojenie do sústavy, pričom tieto technické podmienky má spĺňať zariadenie výrobcu elektriny. V zákone č. 309/2009 Z. z. absentuje ustanovenie, ktoré by upravovalo, resp. špecifikovalo tzv. čiastkové protokoly a zároveň oprávnenie vykonať akúsi konečnú celkovú analýzu zariadenia výrobcu ako celku. Žalobca v konaní opakovane poukazoval na skutočnosť, že z obsahu jednotlivých protokolov vyplýva, že nepredpokladajú ďalšiu kontrolu, či iný úkon ako podmienku vykonania funkčných skúšok, to znamená, že dňa 29. júna 2011 boli vykonané všetky požadované kontroly. Nie je zrejmé ani to, čo súd myslel tým, že pre komplexnú kontrolu splnenia technických podmienok, pre úspešné vykonanie funkčnej skúšky je preto potrebné vykonať nielen všetky činnosti (kontroly) uvedené v protokole, ale je nutné vykonať aj celkovú analýzu zariadenia výrobcu ako celku, teda, či spĺňa ako celok technické podmienky na pripojenie do sústavy. Tvrdenie o čiastkových kontrolách súd prevzal od žalovaného, ktorý však nepreukázal, že takýto postup je opodstatnený, či zákonný. Túto skutočnosť nepodporil žiadnym zákonným ustanovením ani samotný súd. Takéto tvrdenie súdu je absolútne arbitrárne, nemajúce oporu v žiadnom zákonnom ustanovení. Žalobca preto zdôraznil, že čiastkové funkčné skúšky, ani komplexnú kontrolu nepredpokladá § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z., ani § 2 ods. 3 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. Odvolací súd sa s touto námietkou vôbec nevysporiadal. Záverom dovolania žalobca rozporoval neúspešnosť funkčných skúšok s poukazom na protokoly podpísané všetkými zamestnancami prítomnými na funkčných skúškach bez výhrad. K tejto námietke sa údajne žalovaný ani konajúce súdy nevyjadrili.

11. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý vo vzťahu k námietke hodnotenia dôkazov vzhliadol procesnú neprípustnosť, napriek tomu sa vyjadril k relevancii samotného dovolacieho dôvodu (aj keď k takémuto dovolaciemu prieskumu by zo strany dovolacieho súdu pre procesnú neprípustnosť dovolania vôbec nemalo dôjsť). Žalovaný sa nestotožnil s námietkami a argumentáciou žalobcu k hodnoteniu svedeckej výpovede, ani k hodnoteniu znaleckého posudku (v podrobnostiach body 24. až 43. vyjadrenia). K údajnej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti prvostupňového a odvolacieho rozsudku uviedol, že odôvodnenia rozsudkov súdov nižšej inštancie nevykazujú znaky nedostatočnosti, nezrozumiteľnosti a svojvôle, a teda ani nemôžu podliehať dovolaciemu prieskumu v tomto dovolacom konaní (k uvedenému argumentoval v bodoch 53. až 60. vyjadrenia). Záverom vyjadrenia uviedol skutočnosti na zdôraznenie správnosti rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p. a contrario) skúmal najskôr to,

či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

13. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Súvisí to s tým, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým zákonným obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

14. Z ustanovenia § 419 C. s. p. vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené zákonné predpoklady, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (III. ÚS 474/2017 a I. ÚS 438/2017).

15. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

16. Podľa § 442 C. s. p. je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, tzn. skutkové zistenia a odvolacím súdom ustálený skutkový stav nemôžu byť predmetom dovolacieho prieskumu vzhľadom na citované ust. § 442 C. s. p. a viazanosť dovolacieho súdu skutkovým stavom zisteným odvolacím súdom. Dovolací súd nie je oprávnený sám vykonávať dokazovanie, preto nie je oprávnený ani nižšími súdmi vykonané dokazovanie prehodnocovať (viď. aj 3Obdo/12/2022).

17. Žalobca považoval vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. za naplnenú tým, že hodnotenie dôkazov zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu bolo svojvoľné, najmä pokiaľ ide o hodnotenie svedeckej výpovede Ing. V. a hodnotenie Znaleckého posudku č. 74/2012. Zároveň existenciu vady zmätočnosti dôvodil aj tým, že napadnutý rozsudok nespĺňa ústavné, ani zákonné požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

K námietke hodnotenia dôkazných prostriedkov najvyšší súd uvádza:

18. Dovolacím dôvodom podľa § 420 C. s. p., ktorý by zakladal prípustnosť dovolania, nie je dovolateľom namietané nesprávne alebo nedostatočné zistenie skutkového stavu. Rovnako prípustnosť dovolania nezakladá ani zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchylné od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 C. s. p., podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní.

19. V súvislosti s preskúmaním hodnotenia dôkazov dovolací súd poznamenáva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určené na prehodnotenie dokazovania (1Cdo/145/2020). V rámci dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je však najvyšší súd oprávnený preskúmať logickú, funkčnú a teologickú konzistentnosť hodnotenia dôkazov ako súčasť posudzovania práva na spravodlivý proces (III. ÚS 104/2022 z 23. júna 2022). Kontrolou hodnotenia dôkazov odvolacím súdom v tomto smere nebolo zistené porušenie práva na spravodlivý proces.

Odvolací súd posudzoval námietky žalobcu vo vzťahu k vykonaniu svedeckej výpovede Ing. V. a dospel k názoru, že tento dovolací dôvod nebol relevantný. Odvolací súd v bode 65. odôvodnenia rozsudku uviedol, že postup vykonávania dôkazu svedeckej výpovede korešpondoval s § 202 ods. 1 C. s. p., preto postupu vykonávania tohto dôkazu v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno nič vytknúť. Súčasne krajský súd zvýraznil, že žalobca bol profesionálne zastúpený právnym zástupcom a v štádiu vykonávania dôkazu výpovede svedka Ing. V. žalobca, jeho právny zástupca mali vedomosť, čo je predmetom dokazovania, preto v rámci prípravy na pojednávanie nebolo tu len právo, ale aj povinnosť sa na pojednávanie pripraviť, ktorá príprava v sebe zahŕňa aj prípravu otázok na svedka. K profesijnému právnenému zastúpeniu žalobcu a k tomuto odvolaciemu dôvodu, vrátane prípravy na pojednávanie krajský súd poukázal na Čl. 11 ods. 3 C. s. p., podľa ktorého: „kto sa v styku so súdom alebo verejne prihlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou.“ Pre úplnosť dovolací súd v súvislosti s hodnotením svedeckej výpovede poukazuje na bod 49. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom súd uviedol to, že na strechách budov žalobcu neboli nainštalované všetky panely vyplýva a má súd preukázané z predložených fotografií zo strany žalovaného, z výsluchu svedka Ing. V., ktorý vyhotovoval fotografie dňa 1. júla 2011 v doobedňajších hodinách a ktorý sa zároveň vyjadril aj k rozsahu, teda v akom počte, pri akom počte osôb je možné denne namontovať, resp. demontovať, aký počet panelov (súd má za to, že ide o osobu, ktorá je spôsobilá sa k uvedenému vyjadriť, nakoľko ide o osobu, ktorá dlhodobo pracuje v energetike, na pozícii projektový riaditeľ manažmentu a teda je podľa názoru súdu oprávnená dať kvalifikovanú a relevantnú odpoveď na danú otázku), uvedené zároveň vyplýva aj z administratívneho konania vedeného pred ÚRSO, najmä zo znaleckého posudku č. 74/2012 vypracovaného Ing. D., z odôvodnenia rozhodnutia ÚRSO, Regulačnej rady zo dňa 5. apríla 2016. Odvolací súd posudzoval námietky žalobcu, ktoré sa týkali vyjadrení a záverov znalca Ing. D. v Znaleckom posudku č. 74/2012 a zároveň aj námietky vo vzťahu k hodnoteniu Znaleckého posudku č. 74/2012. V bode 68. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa krajský súd v plnom rozsahu stotožnil s vyhodnotením záverov Znaleckého posudku č. 74/2012 znalca Ing. D. tak, ako to vyjadril okresný súd v odôvodnení rozsudku a z titulu aplikácie § 387 ods. 2 C. s. p. v podrobnostiach odkázal na závery rozsudku okresného súdu. K zvýrazneniu správnosti posúdenia záverov vyplývajúcich zo znaleckého posudku znalca Ing. D. v neposlednom rade patrí aj postup okresného súdu, ktorý znalca Ing. D. pribral do konania za účelom jeho výsluchu, išlo o znalca v odbore energetika. Na pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 12. mája 2021 boli znalcovi Ing. J. kladené otázky zo strany sporových strán. Na otázku právneho zástupcu žalobcu znalec uviedol, že podklady, ktoré boli predložené, nedokazovali skutočnosť, že elektrárňou bola k dátumu 30. júna 2011 funkčná. Ďalej znalec uviedol, že bolo odskúšané len prírodné vedenie, panely neboli namontované, čo mal potvrdiť podpisom nejaký zamestnanec úpadcu PROFIL RAKOVO, spol. s r.o., a to znamená, že elektrárňou nemohla byť funkčná a toto podľa znalca je dokladované aj fotografiou elektromeru, kde elektromer ukazuje 0,00 kW, t. j. že nebola vyrobená žiadna elektrická energia od času, kedy bol tento elektromer inštalovaný. Znalec ďalej uviedol, že ak je tam uvedená 0,00, znamená to, že elektrárňou nebola nikdy pripojená do siete a nebola funkčná. Krajský súd je názoru, že Znalecký posudok č. 74/2012, vypracovaný znalcom Ing. J. v administratívnom konaní pre zadávateľa ÚRSO, vo veci posúdenia súladu skutočného stavu fotovoltických elektrární so stavom v dokumentácii predloženej k cenovému konaniu a zistenie skutočného inštalovaného výkonu zdroja bol dôkazom relevantným a použiteľným aj v danom súdnom konaní, z ktorého ako jedného z dôkazov vykonaných pred okresným súdom bolo vychádzané. Dovolací súd k námietke žalobcu o neprihliadaní na stanovisko znalca Ing. C., PhD. z dôvodu nesprávnej interpretácie dôkazu uvádza, že súd prvej inštancie sa k tejto námietke vyjadril v bode 50. odôvodnenia rozsudku, z ktorého vyplýva, že súd na stanovisko znalca Ing. C., PhD. neprihliadal, je irelevantné pre konanie, keďže znalec z odboru stavebníctvo nie je oprávnený sa vyjadrovať k znaleckému posudku, ktorý vypracoval znalec z úplne iného odboru. Preskúmaním hodnotenia dôkazov vo vyššie uvedených intenciách dovolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie ani odvolací súd nevyhodnotili dôkazy svojvoľne a mimo prípustného a logického rámca hodnotenia dôkazov tak, aby tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Námietka svojvoľného hodnotenia dôkazov: svedeckej výpovede Ing. V. a Znaleckého posudku č. 74/2012 vzhľadom na vyššie uvedené nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

21. Na záver k námietkam hodnotenia dôkazov dovolací súd pripomína, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov, resp. tohto, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022, s. 1550). Ústavný súd Slovenskej republiky a Najvyšší súd Slovenskej republiky takisto už viackrát vo svojich skorších rozhodnutiach prezentovali názor, že z práva na spravodlivý súdny proces nevyplyva pre stranu sporu právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03 a napr. uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/129/2018, 3Cdo/162/2018).

K námietke nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu najvyšší súd uvádza:

22. Integrovanou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

23. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

24. Po preskúmaní napadnutého rozsudku dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v odôvodnení obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je možné považovať ho za nedostatočne odôvodnený a arbitrárny.

25. Dovolací súd v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu a ani v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie napokon ani nezistil iné prípadné logické nedostatky alebo rozpor v jednotlivých záveroch súdu. V tomto smere nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu z hľadiska dodržania limitov daných úpravou civilného sporového konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu. Na odôvodnenie tohto záveru najvyšší súd uvádza nasledovné:

26. Odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie k § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z. správne v bode 70. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca mal dôkaznú povinnosť preukázať zákonný predpoklad, že jeho zariadenie ako výrobca elektriny spĺňalo technické podmienky na pripojenie do sústavy, že bola úspešne vykonaná funkčná skúška zariadenia na výrobu elektrickej

energie a i napriek uvedenému žalovaný žalobcovi nevydal doklad o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky. Práve odborná otázka, či zariadenie žalobcu - úpadcu ako výrobcu elektriny spĺňalo technické podmienky na pripojenie do sústavy, bola riešená aj v administratívnom konaní, ktoré predchádzalo tomuto súdnemu konaniu a na ktoré závery a výsledky namieste poukázal okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku. V administratívnom konaní pred ÚRSO bolo konštatované, že zákonný predpoklad splnenia technických podmienok na pripojenie zariadenia do distribučnej sústavy nebol žalobcom preukázaný, a tým ani v administratívnom konaní konštatovaný ako splnený.

27. Dovolací súd poukazuje na bod 73. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd k odvolacím dôvodom žalobcu a v súhrnnosti k vykonaným dôkazom pred okresným súdom konštatoval, že ak žalobca pri uplatnenom nároku na náhradu škody nepreukázal zákonný predpoklad, a to splnenie technických podmienok na pripojenie zariadenia do distribučnej sústavy, s preukázaním vykonania úspešnej funkčnej skúšky tohto zariadenia, tak následne ani nemohlo dôjsť zo strany žalovaného k porušeniu zákonnej povinnosti v zmysle § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z., a to k zákonnej povinnosti vydať výrobcovi elektriny doklad o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky ako doklad potrebný aj k začatému cenovému konaniu v administratívnom konaní pred správnym orgánom ÚRSO. Pokiaľ žalobca nepreukázal porušenie zákonnej povinnosti žalovaného, tak následne nebol dôvod, aby okresný súd vykonával dokazovanie k ostatným predpokladom uplatnenej škody žalobcom.

28. Vo vzťahu k námietke dovolateľa, v zmysle ktorej sa odvolací súd nevysporiadal s dopadom nezákonného postupu žalovaného na žalobcu, kedy žalovaný podmienky a spôsob vykonania funkčnej skúšky nestanovil explicitne vo svojom prevádzkovom poriadku, dovolací súd odkazuje na body 29. a 30. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorých sa súd zaoberal predmetnou námietkou a uvádza, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný ako prevádzkovateľ distribučnej sústavy podmienky a spôsob vykonania funkčnej skúšky v danom rozhodujúcom období v roku 2011 nestanovil explicitne vo svojom prevádzkovom poriadku (čo by bolo v záujme právnej istoty neurčitého počtu prevádzkovateľov zariadení na výrobu elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov pre účely ich jednotnej aplikácie vo všetkých obdobných prípadoch, na čo poukázal aj Ústavný súd SR v Náleze sp. zn. I. ÚS 373/2015). Žalovaný nesplnil povinnosť danú zákonom, nevydal prevádzkový poriadok, ktorý by upravoval spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky a preto z dôvodu absencie jednotných pravidiel na vykonanie funkčnej skúšky, je potrebné v danom spore vychádzať zo samotnej dikcie zákona - t. j. ak zariadenie výrobcu elektriny spĺňa technické podmienky na pripojenie do sústavy, prevádzkovateľ distribučnej sústavy vydá výrobcovi elektriny doklad o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky do 10 dní odo dňa jej vykonania. Keďže prevádzkový poriadok žalovaného v rozhodujúcom období spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky neupravil a zákon nikde neupravuje podrobnosti toho, akým spôsobom a za akých podmienok sa má funkčná skúška vykonať, preto bolo možné od žalobcu ako výrobcu elektriny požadovať iba splnenie zákonom uvedených požiadaviek na úspešné vykonanie funkčnej skúšky. Protokol o funkčnej skúške nie je predpokladom úspešného vykonania funkčnej skúšky zariadenia na výrobu elektrickej energie, týmto predpokladom je iba splnenie technických podmienok na pripojenie zariadenia do distribučnej sústavy elektrickej energie, vydanie tohto protokolu nastáva až „ex post“, t. j. do 10 dní po úspešnom vykonaní funkčnej skúšky. Pokiaľ žalovaný v priebehu konania uviedol, že žalobcovi boli určené technické podmienky pripojenia, a to: územnotechnická informácia k pripojeniu (list žalovaného zo dňa 2. marca 2011), vyjadrenie k štúdii pripojiteľnosti a rezervácii kapacity (list žalovaného zo dňa 24. marca 2011), vyjadrenie k projektu stavby (list žalovaného zo dňa 30. marca 2011), na základe žiadosti žalobcu, súd poukazuje na § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z., teda zákonodarca výslovne uviedol, že spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky určí prevádzkový poriadok prevádzkovateľa distribučnej sústavy. Pokiaľ teda prevádzkový poriadok neupravoval v rozhodnom období spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky, podľa názoru súdu tento nedostatok nie je možné nahradiť inými dokumentmi žalovaného. Teda, ak sa definícia podmienok vykonania funkčných skúšok nachádzala v iných dokumentoch žalovaného (v jeho pokynoch uvedených v jednotlivých listoch ako bolo uvedené) ako v prevádzkovom poriadku, vzhľadom na § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z., dokumenty nemožno považovať za záväzné a smerodajné pre úspešné splnenie funkčnej skúšky, nie je možné nimi nahradiť prevádzkový poriadok, resp. § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z., preto treba vychádzať a splniť požiadavky stanovené

zákonem, aby zariadenie výrobcu elektriny spĺňalo technické podmienky na pripojenie do sústavy. To, že žalovaný ako prevádzkovateľ distribučnej sústavy nevydal prevádzkový poriadok (obsahujúci podmienky a spôsob vykonania funkčnej skúšky), nemožno vykladať ani tak, že sa bude vychádzať iba z tlačiva označenom ako doklad - kontrola pripojenia externého zariadenia na sústavu SSE-D, a.s. Súd opätovne poukazuje na to, že v týchto prípadoch je potrebné vychádzať zo znenia § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z. v spojení s § 2 ods. 3 písm. c/ cit. zákona a § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 656/2004 Z. z. (čo je zariadenie), pričom musí ísť o zariadenie, ktoré spĺňa technické podmienky (funkčné, aby mohlo vyrábať elektrickú energiu).

29. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia nemožno vyvodzovať ani z tvrdenia dovolateľa, že krajský súd nezodpovedal otázku počtu nainštalovaných fotovoltických panelov, keďže k tejto otázke sa krajský súd vyjadril v bode 62. odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď na základe vykonaných dôkazov mal okresný súd za preukázané, že na zariadeniach žalobcu v deň vykonávania skúšok dňa 29. júna 2011 neboli, resp. nemohli byť nainštalované všetky fotovoltické panely v počte 4444 kusov, ako to tvrdil žalobca.

30. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno vyvodiť ani zo súvisiacej námietky žalobcu, že odvolací súd neposkytol odpoveď na otázku, ktoré konkrétne ustanovenie zákona č. 309/2009 Z. z. súd pri konštatovaní záveru o tzv. čiastkových protokoloch a o komplexných kontrolách použil, keď podľa názoru žalobcu čiastkové funkčné skúšky ani komplexnú kontrolu nepredpokladá § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z., ani § 2 ods. 3 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. Dovolací súd poukazuje na bod 75. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd odkázal na odôvodnenie súdu prvej inštancie k rozhodným ustanoveniam zákona č. 309/2009 Z. z., vo vzťahu aj k § 2 ods. 3 písm. c/, e/ zákona č. 309/2009 Z. z. v spojení s § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike v znení účinnom v rozhodnom čase do 30. júna 2011 a aj z tejto zákonnej úpravy, na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k vecne správny záverom. K uvedenému postupu dovolací súd uvádza, že postup odvolacieho súdu bol v súlade s § 387 ods. 2 C. s. p. Odvolací súd v tomto bode s poukazom na § 2 ods. 3 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. ďalej vysvetlil, že ak bolo predpokladané u žalobcu zariadenie, ktoré malo obsahovať určený počet fotovoltických panelov, tak bolo potrebné, aby zariadenie žalobcu s týmto počtom fotovoltických panelov bolo ako komplex, celok funkčné, aby na základe tohto zariadenia mohla byť daná konštatácia, že zariadenie žalobcu - úpadcu ako výrobcu elektriny ako celok je funkčné, t. j. spĺňa technické podmienky ako celok na pripojenie do sústavy. Dovolací súd v tejto súvislosti dopĺňa poukazom na bod 51. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, podľa ktorého: „Fotovoltické panely slúžia ako samotný zdroj energie, bez nainštalovaných panelov nie je možné vyrábať zo slnečnej energie elektrickú energiu. Ak panely neboli nainštalované, absentuje samotný zdroj energie na výrobu elektriny. Čo sa rozumie zariadením výrobcu definuje § 2 ods. 3 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z., pričom toto zariadenie musí spĺňať technické podmienky na pripojenie do sústavy, aby bolo možné vydať protokol o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky. Teda bez nainštalovaných panelov nie je možné vykonať funkčnú skúšku, nakoľko absentuje samotný zdroj na výrobu elektriny. Z dokladov (v počte 10, na č. l. 296 - 305) vyplýva, že boli vykonané tri kontroly (uvedené v bodoch 4, 5, 7), plus bolo uvedené „odskúšané len prírodné vedenie, panely nie sú namontované“. Z uvedených protokolov nevyplýva jednoznačný záver, že funkčná skúška bola úspešne vykonaná. Boli vykonané tri kontroly jednotlivými zamestnancami, ktorí každý z nich mal na starosti iný úsek, jednoznačný záver, že zariadenie žalobcu spĺňa technické podmienky z týchto protokolov nevyplýva a nevyplýva ani záver, že funkčná skúška bola úspešne vykonaná, a to na všetkých 10 zariadeniach žalobcu.“ Odvolací súd v bode 74. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval, že okresný súd nekládol dôraz na vyjadrenie riaditeľa sekcie AM k protokolu, ale kládol dôraz na to, či bolo preukázané, že zariadenie žalobcu spĺňalo, resp. nespĺňalo technické podmienky na pripojenie do sústavy, t. j. nebol určujúci protokol o funkčnej skúške, ale (ne)splnenie technických podmienok na pripojenie zariadenia do distribučnej sústavy elektrickej energie.

31. Dovolací súd vo vzťahu k obidvom predmetným súvisiacim námietkam odkazuje na bod 58. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom dospel súd k záveru, že zariadenia žalobcu neboli funkčné ku dňu 29. júnu 2011 a že nie je možné dosiahnuť úspešné vykonanie funkčnej skúšky bez

nainštalovaných zariadení, na ktorých sa mala táto skúška vykonávať. Pričom funkčná skúška sa týka zariadenia ako celku, čo vyplýva aj zo samotnej dikcie zákona, že zariadenie výrobcu elektriny musí spĺňať technické podmienky na pripojenie do sústavy. Pokiaľ žalobca tvrdil, že jeho výrobné zariadenia boli komplexne vybudované, boli nainštalované všetky panely, uvedené nepreukázal. Nebolo preukázané, že zariadenia žalobcu spĺňali technické podmienky na pripojenie do sústavy v deň 29. júna 2011 (§ 5 ods. 14 cit. zákona), že boli funkčné, že boli nainštalované všetky panely (v počte v akom mali byť 4444 ks panelov) slúžiace ako zdroj na výrobu elektriny, že boli teda skutočne schopné vyrábať elektrickú energiu.

32. Na základe vyššie uvedeného vyplýva, že súdy nižších inštancií sa zaoberali uvedenými námietkami žalobcu a dali mu odpoveď na položené otázky. Preto dovolací súd nevzhliadol prípustnosť dovolania ani vo vzťahu k námietkam uvedeným v bodoch 28. a 31. tohto rozhodnutia.

33. Nakoľko konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, druhá veta C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.